

Un cor de 7 tones

José Antonio Busto Vila és el director de la Federació Espanyola de Banc d'Aliments. Aquests bancs recullen aliments per repartir-los entre aquells que ho necessiten. "La nostra tasca -diuen- és ajudar als altres fent bé la feina".

17/12/2008

"No va passar gaire temps, com a molt un mes o dos, des del dia de la jubilació fins que el meu amic Javier em va cridar per preguntar-me si

volia incorporar-me al Banc d'Aliments de Madrid.

Acostumat a matinar, la idea d'aixecar-me amb tot el dia per davant sense saber massa què fer em semblava d'un avorrit insuportable.

En Javier em va dir que allò que calia fer era cercar aliments on els donessin gratis i posar-los on fessin falta, gratis també. Aquest era l'esquema.

Em va semblar que em pertocava l'aprovisionament, de manera que vaig començar les gestions per aquest sector d'activitat.

Acabava el mes de gener i va sonar el telèfon:

- Voldrien vostès set tones de xocolata?

- Sí, sí és clar. On hem de recollir-les?

- Veurà, és que com que d'aquí pocs dies és sant Valentí, tenim el projecte de posar a la porta d'un establiment del lateral dret del passeig de la Castellana, un cor de xocolata d'unes set tones que vostès l'endemà podrien emportar-se.

A les nou del matí del 15 de febrer lluia un sol esplèndid. Manolo, damunt del cor gegant, que descansava sobre una plataforma inclinada a metre i mig d'altura, amb els peus embotits en unes fundes de plàstic gruixut i amb un martell pneumàtic, tractava de demolir en trossos de quatre o cinc quilos una massa de set tones, mentre diverses furgonetes s'afanyaven a recollir les bosses que s'anaven omplint, els transeünts miraven entre divertits i sorpresos, i els guàrdies de trànsit intentaven posar una mica d'ordre. Tot va "sortir a demanar de boca": tractant-se de xocolata, no podia ser d'una altra manera.

En Nacho, enginyer de Camins, havia planificat tota l'operació i els de l'organització patrocinadora s'escapolien quan ell posava el seu ull d'expert en els detalls que calia considerar i dels quals no s'havien adonat.

El treball ben fet, vaig pensar jo, això és el nostre. Era el que m'havien ensenyat des dels anys seixanta quan José Manuel em va parlar de l'Opus Dei per primera vegada.

Se'n va anar al Cel fa alguns anys però ho recordo com si fos avui: Saps? -deia- això del treball és magnífic.

I jo, amb cara d'escèptic sense remei:

- Sí, veuràs, seguia, tu procures fer-ho el millor possible, amb esforç, i l'ofereixes a Déu pels teus amics o per la família o per la teva promesa, perquè els ajudi.

Han passat 48 anys, es diu aviat, una vida professional, aquella noia que va ser la meva dona durant 37 anys en aquest món, per a mi ho continua sent al Cel, vuit fills i ara “enganxat” en aquesta espècie d’organització “juvenil” que són els Bancs d’Aliments.

El que passa és que en José Manuel tenia raó.

Aquest matí ha vingut a veure’m un excompany de feina, acabat de jubilar, acompanyat d’un grup d’amics que volen iniciar un Banc d’Aliments a una altra ciutat i li hem estat explicant els objectius i el programa de treball.

En resum, l’assumpte és bastant senzill d’entendre, els vam dir, es tracta de cercar un local, preferiblement una nau industrial de bastant capacitat, naturalment sense despeses; és imprescindible que la doteu de mitjans

d'emmagatzemament, ja sabeu, prestatgeries, palets, si pot ser un toro mecànic, etc., sempre hi ha algú que desitja modernitzar les instal·lacions i li sobren coses.

Va interrompre un dels visitants: I clar, tot sense que ens costi res.

Tu veuràs, li va dir Juan Ignacio obrint expressivament els ulls.

Prosseguim amb el programa. Va interrompre l'Ana: Bé, doncs amb això quan trobeu quatre o cinc voluntaris que s'uneixin a vosaltres tres, teniu un Banc.

A tots ens va semblar percebre una certa sorna quan va dir el meu amic: Ben mirat, dit així sembla fàcil".

.....

dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-cor-de-7-tones/ (13/08/2025)